

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



FÖRTUNNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan No 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

— Men — inföll La Gaiche leende — det finnes ännu tvenne omständigheter, som jag ej kan få klara för mig.

— Ah — sade grefven — du är i detta fall svårare att tillfredsställa än både kriminallöjtnanten och hela ståthållarembetet. Hvad är det för omständigheter?

— Jag förstår nu visserligen orsaken till ditt bortröfvande och din arrestering, men hvad hade La Chenaye för skäl att bortföra baronessan och fröken Diana.

— Det första skälet, min bästa chevalier, finner man lätt, då man betraktar vår förträffliga väninna.

— Huru?

— Är hon icke den mest förtjusande skönheten vid hela hofvet?

— Hvad! La Chenaye var då kär i er baronessa?

— Ack! — gennälte Catharina med en suck.

— Lika kär som både du och jag — tillade grefve de Bernac. — Jag har varit närvarande vid banditens sentimentala utgjutelser och jag försäkrar dig, att den der Lucretia, hvars tragiska historia hr d'Helmont berättar mig, var ett intet mot baronessan. Hon skulle ha varit värdig inträda i Fécamp's nunnekloster. Hvilken dygd!

— Men — anmärkte d'Helmont — huru kommer det sig, att en sådan man, som hade före-

målet för sin kärlek i sina händer, ej använde våld, för att tillfredsställa sin brottsliga passion?

— Jag hade ett skyddsmedel — sade Catharina. En liten förgiftad dolk, som jag ryckt ur rövarens lifgördel, skyddade mig mot hvarje anfall.

— Bravo, baronessa — utbrast d'Herbaut — ni är en verklig hjeltinna.

— Hvad fröken Diana angår — tillade Bernac — skall La Chenaye sjelf få besvara dig.

Grefven öppnade åter manuskriptet, och började läsa med hög röst:

— Skälet, hvarför jag förde bort fröken d'Aumont, var att förskaffa mig en gisslan och sålunda på förhand betrygga både mig och mina medbrottslingar mot rättvisans stränghet.

— Och — fortför grefve de Bernac — La Chenaye nekade bestämdt att upplysa om, hvar fröken Diana befunne sig. De uttalade hotelserna om tortyr besvarade han lugnt dermed, att samma stund man vågade nalkas honom med tortyrens pinoredskap, skulle äfven den unga flickans dödsdom falla.

Han tillade, att fröken Diana var i hans trognaste kamraters våld, hvilka sorgfälligt vakade öfver henne, på det icke något ondt måtte drabba henne. Emellertid skulle hon blifva återlemnad åt sin far samma dag La Chenaye utan föregången tortyr blefve hängd. Det arma barnets arrestering skulle vara hans borgen mot tortyren.

Af konsideration för d'Aumont ha domrarne ej begagnat tortyren.

— Skall han mäntro hålla sitt ord med afseende på min dotter? — frågade ståthållaren; — tror ni det, hr grefve.

— Jag hoppas det.

— Och jag tror det icke — sade d'Helmont. — Han har ej haft någon annan åstundan än att ännu en gång bedraga rättvisan och undslippa det rättvisa straffet för sina brott. Men domrarne ha nu ändrat sitt beslut och tortyren skall användas.

— Skall tortyren användas? — utbrast grefve de Bernac, som ej kunde återhålla en häftig rörelse.

— Ja! — svarade d'Helmont kallt! — denna underrättelse tycktes utöfva ett visst intryck på er, herr grefve?

— Nej! men det förvånar mig. Jag trodde domen vara definitivt fäld — sade grefven och återtog snart hela sin kallblodighet.

— Protokollet har blifvit förändradt.

— Är ni säker derom? — sade ståthållaren lifligt.

— Fullkomligt säker.

— Men min dotter! min dotter! — utropade den stackars fadren tröstlös. Om La Chenaye sagt sant, måste hon dö.

— Frukta ingenting, hr ståthållare — fortfarande d'Helmont och fäste sin örnblick på grefve de Bernac; — frukta ingenting, allt är beräknadt. Om La Chenaye sagt sant, om fröken Diana ännu lefver och befinner sig i banditernas händer, skola plågorna tvinga den dömden att fullkomligt erkänna sanningen, och han skall angifva stället, der den unga flickan finnes. Om deremot det arma barnet är dött, hvilket ni så länge fruktat, efter som ni ännu bär sorgdrägt, skall det icke finnas några lidanden nog förfärliga, att hämnas henne. Slutligen skall man underrätta La Chenaye, att om han vägrar uppenbara den hemlighet, man fordrar af honom, skola hans plågor smänningom ökas, tills han talar.

— Men — inföll åter ståthållaren — min dotter! mitt arma barn! man skall då uppoffra henne!

— Alldeles icke! Ingen mer än de trenne domarne, ståthållaren i Rouen och jag känner detta beslut, som fattades för knappats en timma sedan. La Chenaye är ovetande derom; hans medbrottslingar äro tillfölje deraf äfven okunniga om denna förändring. I samma ögonblick tåget kommer in på torget, skall en kordon polissoldater tillstänga alla utgångar och vaka bakom hvarje hus, så att ingen skall kunna passera, förrän beaktelsen frampressats ur banditens mun. Så fort stället blifvit känt, skall en trupp skynda dit, och er dotter, herr ståthållare, skall vara fri, innan man ännu uti staden vet det öde, som drabbat La Chenaye.

— Mycket väl uttänkt! — sade grefven med ett tvunget leende, medan Catharina torkade sig i pannan, för att dölja sin blekhet.

— Om nådig herrn tillåter — sade Richard, häftigt uppspringande — så sluter jag mig till den der piketen, som till frökens . . .

— Halt — ropade d'Helmont, fattande honom i armen. — Nu, då jag här har gifvit domstolens hemlighet till pris, får ingen lemna rummet.

— Väl uttänkt! — upprepade Bernac. — Hvem i helvetet har väl gifvit domstolen det der kloka rådet?

— Jag — svarade d'Helmont lugnt.

— Ni?

De båda männerna vxlade en hastig, en flammande blick. I detta ögonblick förkunnade skriket af folkmassan derutanföre, att tåget var i annalkande.

— Humbert är förlorad! — hviskade Catharina, stödjande sig på grefvens arm, i det hon med honom framträdde till balkongens bröstvärn.

— Ja, ifall rotvälskarne skulle uteblifva — gaf han sakta till svar. — Men, de skola komma. Mercurius har gått till dem.

Menniskomassan dernere vaggade allt mer och mer, ty tåget närmade sig med allt det rysliga prål, som på den tiden var brukligt, i fråga om sådana ohyggliga ceremonier.

— Tortyrn skall tvinga den uslingen att bekänna. Ändtligen stå vi vid målet.

— Det tviflar jag på — svarade Marcus, skakande på hufvudet. — Den förmente grefven är ganska lugn. Det måste åter vara en plan å färde, som tillintetgör våra förhoppningar. Dessutom har underhofvet, på hvilket vi så säkert litade, under den sednaste tiden förekommit mig osäkert.

— Ja, jag vet något mera jag — svarade d'Helmont. — De uslingarne tänka på förräderi och ännu söka befria delikventen; men deremot har man tagit sina mått och steg och polisen har vida större krafter till sitt förfogande, än rotvälskarne någonsin kunna ana.

Under detta hviskande samtal stodo grefven och hans sköna dam på andra ändan af balkongen, och deras anletsdrag uttryckte så fullkomligt den sorglösaste nyfikenhet, att ingen kunde ens ha den ringaste aning om, hvad som föregick i deras inre. Endast då, när i det hus, der rotvälskarne befunno sig, alla luckor på en gång och under starkt buller slogos upp och en mängd nya åskådare der blefvo synliga, vxlade Bernac och Catharina en för alla andra omärklig blick af hemligt förstånd och tillfredsställelse.

I samma ögonblick, som kärran rullade fram med den lifdömden, hvilken stod rak och stolt, blickande omkring sig på den församlade hopen, tog Catharina sin fina baptistnäsduk ur venstra handen i den högra och strök dermed öfver pannan. Ett flyktigt leende gled dervid öfver La Chenayes läppar.

— Rotvälskarne äro beredda — hviskade Catharina helt sakta till sin granne.

— Ja — svarade han. — Emellertid kunde jag aldrig ana, att stadsmilitären skulle vara så manstark, som den verkliga är. Om det ej lyckas för Chamäleon att . . .

— Så måste Humbert lida tortyren — inföll hon med synbar rysning.

Emellertid hade kärran hunnit fram till schavotten och den lifdömdes nakna fötter hade redan vidrört marken. Han besteg nu, ledd af tvenne prester, schavotten, på hvilken tätt utmed galgen en maskin af rysligt utseende, nämligen ett slags hjulformig skifva, visade sig för den nyfikna hopen blickar.

Tvenne domare stodo, icke långt ifrån bödeln på sjelfva plattformen; och sedan dödslithurgien blifvit uppstånd och i näsan framgnolade af de botgörandes brödraskap, samt fortgått och ändtligen förstummats, uppläste civildomaren med hög

röst domen, hvarmed, till allas förvåning, förenades den hittills icke anade klausulen, att deliquenten, för dess mångfaldiga rysliga brotts och dess förstockade sinnes skull, nu skulle af bödeln sättas på hjulet, innan repet sattes om hans hals.

Ett högljudt glädjerop och ett långt, ihållande hurra uttryckte mängdens tillfredsställelse öfver denna tillökning i det gräsliga skådespel, hvarpå den hoppades. — Endast underhofvets barn sågo med omissskännelig bestörtning på hvarandra och riktade sedan ganska betänkliga blickar på den ovanligt talrika militären, som i täta leder omgaf schavotten.

Äfven greve Bernac hade fått en ganska allvarsam min. Han sammandrog ögonbrynen och lutade sig några ögonblick öfver balustraden, liksom för att blicka åt andra sidan, i det han dervid vände sig bort från sin sköna granne. I detta ögonblick för hans venstra hand ned i fickan och uppdrog derutur en liten sammanvikten papperslapp, som lika hastigt greps af Catharinas smala fingrar och gömdes i hennes näsduk.

— Nu — sade Bernac sakta och blickade djupt ned. Baronessan lutade sig långt utom balustraden.

— Ack min näsduk! — ropade hon plötsligt. Den tunna duken hade fallit ur hennes hand ned på torget.

D'Helmont störtade fram.

— Det är ingenting, min bästa herre — sade Bernac, hållande honom tillbaka. — Baronessan har, vid anblicken af La Chenaye, af förskräckelse tappat sin näsduk. — Se! . . . Der tar en tiggare redan upp den. Hitåt, min vän! . . . Så der, ja; der har du litet drickspengar.

Detta lilla mellanspel var så naturligt, så skenbart obetydligt, att ingen människa gaf akt derpå. D'Helmont allena hade bemärkt det. Han hade blifvit glödande röd; hans bröst arbetade och den blick, hvarmed han genomborrade greffen, syntes spruta eld.

— Ve dig, du fräcke röfvare — gnisslade han mellan tänderna. — En gång skall dock min hämd hinna dig.

— Er lifliga inbillning spelar er nu åter ett spratt, min bästa herre — inföll greffen ironiskt. — Tillstå bara, att ni nu i edra tankar förvexlade mig med min fördömde dubbelgångare derute. Emellertid skulle jag råda er — förtför han med dämpad röst — att hädanefter taga er tillvara för sådana der konfusioner, samt öfver hufvud att i någon mån tygla er yrede mot La Chenaye. Ni glömmar sannolikt, att Alda är i hans händer och en sådan bandit — det vet ni — är i stånd till allt. Det skulle lätt kunna hända, att han på henne och på Diana utkräfd hämd för den lidna tortyren. — Men se nu — förtför han med hög röst — hur stolt och modig vår deliquent blickar omkring sig. Minsann, om han icke hade den oförskändheten att vara mig lik, så skulle jag ordentligt kunna intressera mig för hans själsstyrka. — O, Gud, min dotter! Min Diana! — stam-

made polis-öfverdomaren i Paris. — Tänk om den här afrättningen är hennes dödsdom!

— Då måste domrarne och herr d'Helmont anklaga sig som hennes mördare — sade Bernac. — Dock böra vi väl hoppas, att himlen sänder oss bistånd, och att . . .

Ett gällt trumpetskall afbröt hans tal. Bödeln hade lagt hand på den lifdömde och var just i begrepp att binda honom vid andreskorset, i centrum af hjulet, då ett förfärligt, ett genomträngande skri hördes från andra sidan af torget, ett skri af fasa och förskräckelse och som beledsagades af vilddjurs rytande, så rysligt, att det trängde genom mäg och ben.

Folkhopen riktigt darrade af bäfvan; ett obeskrifligt tumult rådde på torget och folkbölgjorna bröto sig mot husen. Ett tomrum bildades midt ibland dessa mensklige vågor, lik en underhafs-klippa, som hastigt blottas af en öfver djupet rasande storm. På denna plats befunno sig en jättelik tiger och ett rasande lejon, hvilka hade tvenne blodiga lik i sina klor.

Hvarifrån hade då dessa vilddjur kommit? Ingen skulle kunnat säga det; men den förfärade hopen greps af fasa och skyndade att fly faran. Det var en hisklig oreda . . . Man gick ej mera saker på marken, man gick på ett golf af utsträckta kroppar.

— Hit till mig, El Kebir! Hitåt Bacchus! ropade plötsligt den till döden dömd, i det han ryckte sig ur den bestörte bödelns händer och framträdde till kanten af ställningen.

Med ett gladt rytande rusade de vilda djuren lemnande en med blodiga lik besädd stig efter sig, fram till schavotten, hvars trappsteg de i tvenne skutt tillryggalade och lade sig smekande ned vid La Chenayes fötter.

— Upp och framåt, barn! . . . Nu gäller det! — skrek i detsammn underhofvets coëstra och sprang ut genom fönstret. Efter honom rusade, under vilda läten, hans band, under det att en annan trupp af rotvälskare framstörtade från motsatta sidan.

— La Chenaye! Lefve La Chenaye! — ljöd det i gräslig chorus från alla håll och ett blodbad började, hvars rysliga förvirring ingen penna skulle kunna beskrifva. Torget var förvandlat i ett slagtfält, hvarpå män, qvinnor och barn förtviflade trängdes om hvarandra och obarmhertigt nedtrampades. De från alla sidor angripna stads-soldaterna föllo, kämpande eller banande sig väg genom mängden, i det de sjelfva höggo omkring sig för att komma undan. — De dödsbleka botgörarne, som för sina långa kläders skull ej kunde fritt röra sig, blefvo den paniska förskräckelsens första offer.

Bödeln och hans drängar voro, likasom domrarne, spårlöst försvunna, dels sönderrifna af vilddjurens klor, dels under yttringen af sjelfbevarelseinstinkten bortförda af mängden.

Allt detta hade varit några minuters verk.

Plötsligt upphof greve de Bernac ett högljudt rop, lindade sin venstra arm om Catharinas smidiga

lif och rusade med henne ur salongen och in i det inre af huset.

Detta skri och denna rörelse besvarades af deliquenten, som släppande rofdjuren, dem han hittills hållit fast vid nackskinnnet, med ett raskt språng trädde tillbaka.

— Framåt! — skrek han, med utsträckta armar pekande på värdshusbalkongen och i tvenne språng knappast vidrörande marken med fötterna, hade djuren tillryggalagt rymden mellan schavotten och den nedre balustraden, som i nästa ögonblick redan låg bakom dem.

La Guiche, d'Herbaut, Giraud, Richard, d'Aumont kastade sig tillbaka; de hade ej mera tillfälle att fly. . . Marcus ensam hade tagit ett steg framåt.

Richard hade, såsom sergeant, i handen sin hillebard; Marcus ryckte den ifrån honom och satte den, med ett lugn, som vanan vid öknens strider gifvit honom, emot tigern.

Denna rörelse utfördes med sådan snabbhet och noggrannhet, att tigern ej hann undan, utan blef spetsad på hillebarden.

Marcus hade kastat sig åt sidan; den unge baronen hade försvunnit för att lemna plats åt araben. Med ansigtet lågande af djerfhet, kraft och mod, drog Marcus sin värja, klättrade öfver balkongen och hoppade ned på torget, der han skyndade mot tjuftarne.

Lejonet stod på balkongen, det hade rest sig på bakbenen och slog sina sidor med svansen.

Alla, som befunno sig på balkongen, voro tappra män, men de blefvo alla, utom en enda, så att säga tjusade af sin förfärlige motståndare. El Kebir tycktes utvälja sitt offer: hans flammande blick genomlopp balkongen. Slutligen var hans val gjort, och han skulle just rusa fram då d'Helmont beslutsamt stälde sig midtemot vildjuret.

Den lärde var sublim att skåda.

Han sänkte sin djupa blick i lejonets öga och sträckte ut sin högra hand med majestätisk hållning. El Kebir tycktes tveka; d'Helmont tog ett steg framåt emot honom. Djurets sammandragna nerver slappades och det lade sig fredligt ned på balkongens golf.

— Nu till baronens hjälp! — ropade han till kamraterna, pekande på den unga kavaljerens smärta gestalt, som visade sig i det tätaste handgemänget. — Ni ha nu ingenting mer att frukta.

Dessa ord löste den förtrollning, som förälsamat de fyra adelsmännens kraft och gjort dem nästan sanslösa. Med dragna värjor störtade de efter den unge hjälten, och Richard följde dem.

Men Bernac och Catharina voro försvunna.

Ett par timmar derefter erbjöd torget i Kécamp en sorglig anblick. — Öfverallt blod och lik; sönderbrutna vapen, sönderrifna kläder, samt jemrande kvinnor och barn, som bland de fallne, sårade och förtrampade sökte de sina. Från de fönster, som om middagen varit så tätt fullpackade med åskådare hade ända till det sista hufvudet försvunnit. — Schavotten stod tom.

I ett af de öfre rummen på det oss välbekanta värdshuset »Väderflöjeln» suto d'Helmont, Marcus och Giraud, sakta samtalande, alla tre ännu i sina skadade, blodbefläckade kläder. Knappst hade de någorlunda återhemtat sig efter den öfverständna striden, i hvilken de båda sistnämde ehuru fäfangt, tagit en verksam del.

— Och ändå var min plan så väl anlagd — sade den lärde. — Det erfordrades verkligen denne fördömdes hela djefvulska makt för att få den att misslyckas. Allting är för dem. . . allt veta de att använda till sina ändamål. — O, denne La Chenaye och hans son, de äro förkroppsligade mörkrets genier.

— De äro således två? — frågade Giraud.

— Ja — svarade d'Helmont. — Ni begriper, af hvad för en vigt denna hemlighät är. — Dock, ni räddade för några få timmar sedan min unge väns lif och har bevisat er värdig att deltaga i vårt förhåfvande.

O! — ropade Giraud med vild energi — ni vet väl, bäste herre, att jag tjenar mig sjelf, i det jag egnar hela mitt lif åt ert förhåfvande. Låt mig få utföra det, hvarom jag nyss talade med er.

— Men, inföll Marcus, hvar är den falske grefve de Bernac?

— I salongen med Girauds fordna trolofvade. Som ni såg, höll han god min. Sedan han i början af tumultet, försvunnit, för att, såsom han sade, sätta baronessan i säkerhet, vände han tillbaka till er och slogs sjelf mot La Chenayes vänner. Jag säger det ännu en gång, denne Renaud är en dämon. Ingenting undslipper honom. Han tar aldrig några falska steg.

— Men — sade Marcus — om jag skulle utmana honom och döda honom?

— Han skulle då bli begrafven med namnet grefve de Bernac, och det skulle bli så mycket svårare att bevisa, hvem han verkligen är.

— Men — anmärkte Giraud — hvem är då den, som var fångslad, och visste att rymma under namnet La Chenaye?

— Jag vet ej — svarade d'Helmont. — Jag kan i detta fall endast gissa. Om Alda ändå vore hos mig! Arna barn! Hvilket öde är henne tillämnadt? Gud ensam vet det.

— Men — sade Giraud — likheten mellan dessa båda män är verkligen förvånansvärd. Det är ej någon komedi, de spela, det är ett säkert, bestående faktum.

— Utan tvifvel!

— Och hvem kan han vara?

— Ännu en gång, jag vet icke. Har La Chenaye tvenne söner? Äro de tvillingar? Är det ett verk af slumpen? Jag vet ej. . . Då jag sammanställer de olika händelser, som tilldragit sig, vill jag tro att dessa båda män äro bröder, men detta är endast en förmodan och huru skall man kunna komma åt dem? Alla bevisen äro emot oss. Parlamentets utslag, hvilket det är så svårt att få ändradt, utgör Renauds styrka. Det är bevis vi behöfva, och hvar skola vi taga dem ifrån.

— Måste vi då afstå från vårt företag? — utbrast Marcus.

— Nej, nej, aldrig! — svarade d'Helmont — men vi måste bruka list.

— Låt oss då sätta mitt förslag i verket — inföll Giraud.

— Men — anmärkte d'Helmont — ni skola derigenom kasta er i armarna på en nästan säker död.

— Hvad gör det! — sade Giraud.

— Hafva vi ej en utsigt till framgång — tillade Marcus.

— En mot tusen.

— Bah, vi skola lyckas.

— Marcus, min gosse — sade den gamle lärde med upprörd stämma — ni vet, att jag aldrig velat lägga något band på er vilja i denna angelägenhet; jag har ledt dem med mina råd, det är allt, men ännu en gång, tänk noga efter! Ett steg framåt i denna riktning, ni vill taga, och döden svärfvar öfver ert hufvud.

— Ja, men hämnaden vinkar vid slutet af vägen! — sade Giraud.

— Ja, hämnaden! — sade Marcus.

Han reste sig upp och gick ett slag genom rummet. Derpå vände han tillbaka till d'Helmont, tog hans båda händer i sina och tillade med mild och smekande stämma, lik ett barns, som ber om någonting i dess ögon viktigt.

— Min far, betänk, att Diana och Alda äro i dessa uslingars våld; betänk, att dessa nu äro alldeles fria och mäktigare än någonsin, tack vare deras intrigerande snille och den scen, som nyss egt rum; betänk, att deras makt och inflytande äro stora, att hädanefter ingenting är omöjligt för dem här i landet, hvarest man tror La Chenaye vara skyddad af Satan själf. Allt tjenar dem emot oss; ni har rätt, de äro starka. Att släppa de båda vilddjuren in bland massan, var lika snillrikt som djefvulskt! detta lejon, som kufvat af er, aflägsnar sig och går att lägga sig vid deliquentens fötter, detta lejon, hvilket följer honom som en hund, då han drager sig tillbaka och hvars närvaro förskräcker äfven de tappraste polissoldaterna, så att banditen kan helt lugn gå igenom den bäfvande folkmassan. Deras trupp, som vi trodde vara till hälften förstörd, blef med ens hundradubblad; betänk äfven, att de nu äro säkrare om strafflöshet än någonsin förut, så att ingenting skall hejda dem på brottets väg, om icke någon stark hand sätter sig emot deras djerfhet. Min far, vi måste; låt oss gå!

— Redan i dag? — frågade d'Helmont.

— Ja, genast. Nu på stunden.

Den lärde vände sig till Giraud.

— Ni påstår er känna trakten ganska noga?

— Ingen strandstig, ingen klippa vid kusten ingen hala, intet berg, ingen dal emellan Rouen och Havre eller Dieppe är mig obekant — försäkrade Giraud.

— Och vill ni lofva mig, Giraud, att aldrig lemna den här unge mannen, att med honom dela alla de faror, som kunna hota honom, att

alltid och allestädes vara honom en trogen följeslagare?

— Jag svär, att endast vid hans sida återvända till er. Faller han, så har jag fallit före honom, derom kan ni vara fullt öfvertygad, bäste herre — återtog den fordne bågskytten, i det han med djup rörelse kyste den lärdes hand. — Jag vet, hvad jag har att tacka er för. Det var ni, som räddade lifvet på den till döden dömd. Prefekten af Rouen, som genast vid första ögonkastet kände igen er, uppenbarade för mig, hvad jag så länge förgäfves sökt utforska. — Ni var min räddare.

— Tacka mig icke — sade d'Helmont med godhet. — Jag vill icke att en gammal tjenare ur Bernacska huset skulle dö för bödelns hand; därför tiggde jag dig fri, redan innan jag var öfvertygad om din oskuld.

— Och jag — ropade Giraud — egnar åt er och åt den unge grefven hela mitt återstående lif. Jag har blott en enda bön, den, att om jag faller, ni må värdigas hämn mig på den trolösa, som har förgiftat mitt lif.

— Jag svär det — svarade Marcus.

— Så gå då — sade d'Helmont, hastigt resande sig upp; — och mätte Gud ledsaga er!

Han räckte Giraud handen och slöt Marcus under en lång och innerlig omfamning, till sitt hjerta.

— Och hvad ämnar ni göra, min far? — frågade den unge mannen.

— Jag ämnar tala med d'Herbaut, La Guiche och prefekten i Paris och meddela dem allt, hvad jag både vet och förmodar. För en timma sedan blef det mig klart, att jag så måste handla. Vi tre kunna ju duka under och det är ju således oundgängligen nödvändigt, att vår hemlighet nedläggas i rättskaffne mäns bröst, som efter vår död kunna fortsätta det af oss påbegynnade verket.

— Efter sex dagar, då, på landspetsen af Étretat.

Hästarna äro i ordning — sade Giraud.

D'Helmont drog baronen till en fönsternisch, medan Giraud höll sig på behörigt afstånd. D'Helmont öppnade sin jacka och atskilde vecken på sin skinngördel, för att derutur framtaga tvenne föremål, dem han lemnade Marcus. Det ena var en kort, finslipad dolk, med konstigt svärtad klinga, det andra en liten gulddosa, underbart arbetad och ögonskenligen af högt värde, i hörnen och i kanterna fullsatt med slipade rubiner, diamanter och smaragder.

— Denna dolk — sade d'Helmont — är doppad i den indianska svarta ormens blod, ett gift, som dödar långsamt, men ofelbart och utan räddning. Denna dosa, min son, är värd mer än en million och utgör en del af min förmögenhet, hvilken, i fall af min död ärfves af dig, men som du äfven under min lifstid eger att efter godtycke använda. Mellan de här båda stenarne ligger fjedern, vid hvars påtryckande det lilla förvaringsrummet öppnar sig. Tryck dock icke derpå förr än du befinner dig i en stor, omedelbar fara och

du skall deruti finna ett mäktigt försvarsmedel, som likväl genom ett oförsigtigt bruk kan bringa dig själf döden. Dosan innehöll förr tjugo små kristallkuler, hvardera fylld med ett så fint gift, att det vid blotta beröringen dödar, medelst sin fina utdunstning. En af dem har jag redan förbrukat; de öfriga nitton tjena dig till skydd i den yttersta fara. Dock — ännu en gång anbefaller jag dig den noggrannaste försigtighet dermed.

Marcus lofvade det, förvarade de dyrbara skänkerna och skildes med en sista omfamning från sin faderlige vän, som, så snart han blef alena i det redan mörka rummet, nedsjönk i en smärtsam mattighet och med hufvudet stötd mot de köttlösa händerna allt mer och mer fördjupade sig i en dyster tankfullhet, som slutligen öfvergick till en orolig slummer.

Då d'Helmont vaknade och sträckte sina styfnade lemmar, var natten helt och hållet inbruten och det djupaste mörker herrskade i rummet, medan bruset af stormvinden utanföre, samt den korpsvarta himmelen förkunnade ett annalkande oväder.

Ännu till hälften bedöfvad reste sig den lärde och letade, i det han famlade på väggarne, efter rummets utgångsdörr, men råkade dervid såsom han snart öfvertygade sig till den aldeles motsatta sidan, hvilken utgjorde väggen mellan rummet, deruti han befann sig, och den angränsande delen af huset.

Vid ungefär midten af denna vägg stupade han öfver en pall, men höll sig, för att icke falla, fast vid tapeten, som i långa veck beklädde den nakna väggen. Härvid märkte han med förvåning att stenarna i denna mur gifvo vika, då man rörde vid dem. Tillika förnan hans vid uppmärksamhet vanda öra från andra sidan om väggen ett oredigt buller af menniskoröster, som tycktes vara inbegripna i ett lifigt samtal.

Den lokalundersökning, som han då genast anställde, öfvertygade d'Helmont, att under tapetdraperiets lösa veck funnes en dörr, utvändigt beklädd med löst murverk, hvilken dörr vid en sakta påtryckning af hans hand öppnade sig så att ett ljussken inträngde.

D'Helmont såg nu ett litet förmak, upplyst af en från taket nedhängande lampa, och hörde vida tydligare de röster, hvilkas ljud han nyss helt oredigt hade förnummit; ljuden komma från ett angränsande rum, dit ingången stängdes endast af en nedhängande sammetsportiére.

Redan vid första ordet hade han igenkänt Renauds röst; dock var det, till hans stora förvåning, alltid denna samma röst som förde ordet, ehuru med olika modulationer.

Dristig vorden hade den lyssnande redan på tå och med smygande steg skridit genom det förutnämnda rummet och lagt ögat mellan springorna af förhänget.

Hvem kan väl beskrifva hans förvåning, då han jemte Renaud varseblef tyenne andra gestalter, de der, hvar för sig, skulle kunnat gälla för hans

spegelbild, samt af det otvungna samtalet straxt begrep att de allesammans voro bröder, voro söner af hans dödsfiende.

Den gåta, som under en sådan lång följd af år hade hållit alla hans själskrafter i en ständig men dock ändamålslös spänning, var nu löst och allt hvad som hittills trotsat hans skarpsinnighet, hans rastlösa funderingar, blef nu på en gång klart.

Med återhållen andedrägt lyssnade han på samtalet, hvars innehåll var fullkomligen egnadt att göra honom förtrogen med sakernas närvarande ställning, jemte brödernas tänkesätt för ögonblicket.

La Chenayes söner gladdo sig åt den öfverståndna faran och åt deras på nytt befastade makt öfver underhofvet, så väl som öfver landtfolkets sinnen, hvilka, bländade af de underbara synerna och de tillfälliga lysande välgerningarna, med vidskeplig vördnad betraktade La Chenayes röfvarband.

Emot den verkliga greffe de Bernacs angrepp kände bröderna sig allt mera säkra samt höjda öfver hvarje fara från det hållet, sedan den djerfve usurpatorn (hvars underbara räddning af den sköna baronessan anfördes som en hjeltebragd) genom de sista händelserna just egentligen hade befastat sin ställning i det förnäma sällskapslivet.

Att på laglig väg uppträda mot d'Helmont vågade man dock icke, såsom denne af samtalet kunde förnimma, emedan mäster Eudes hade yttarat sig vara emot en sådan åtgärd, enär Alda, af hvars uppenbarelser man lofvade sig de värdefullaste underrättelser, genom ett hemligt magnetiskt inflytande stod i omedelbart sammanhang med fosterfadren, samt att den enes lif sålunda helt och hållet berodde på den andres. Af samma orsak stod den unga flickans oskuld, såsom vilkor för hennes *clairvoyance*, under den gamle Eudes omedelbara stränghet och beskydd.

Med lättadt bröst och en tacksam blick mot himlen lyssnade d'Helmont till detta samtal, hvilket under sin fortsättning vände sig omkring nya medel till penningars anskaffande, dem man hoppades vinna på kemisk väg. Härunder, liksom för öfrigt under hela samtalet, trodde den aktgifvande lärde sig bemärka, och det mer än en gång, att Renaud vexlade betydelsefulla blickar med den af sina bröder, som han kallade Humbert, såsom om de båda sins emellan skulle haft en hemlighet för den tredje brodern.

Ändtligen stego de upp allesammans.

— Är ditt folk tillreds? — frågade Humbert.

— Alla — svarade Mercurius — de vänta vid stranden, tre mil härifrån.

— Godt! så församla dem i morgon afton — befalde Renaud. — I morgon träffas vi i häolorna. Ännu ett ord till dig, Mercurius: — vaka öfver Catharina.

— Hvarför det?

— Emedan hon och Camäleon veta mer, än hvad nyttigt är. De allena känna hemligheten af vår likhet, deruti ensamt vår makt ligger. Det kan bli farligt.

— Nå, ja — svarade Mercurius — jag skall se mig före.

— Jag bryter genast upp, för att begifva mig till hålorna — så slöt Humbert samtalet; — ty om vår far icke redan i denna natt skulle se en af oss återvända, så skulle han anse oss för döda och på Alda och Diana öfva den utlovade vedergällningen. Faryväl, derföre, bröder!

Han vände sig, tillika med Renaud, mot portiären och d'Helmont vann knappt så mycken tid att han hann gömma sig under de långt nedhängande draperierna af ett bordtacke innan de båda gingo genom rummet.

Så snart dörrförhänget hade nedfallit efter dem, vexlade de båda bröderna en hastig, leende blick.

— Hvarför sade du honom icke hvad vi veta om Chamäleon och Catharina? — frågade Humbert sakta.

— Hvartill skulle det tjena? — gennådde Renaud. — Förräderiet drabbar Mercurius allena. Hvarföre hejda slumpens hand, när den tjenar oss mot den, som står oss i vägen?

Humbert kastade en blick af öfverraskning på sin ledsagare, som helt lugnt uthärdade den.

— Du är en stor man! — sade han. — Men...

— Hvad för men?

— Jag är nästan rädd för dig.

Med ett stolt leende höjde Renaud på axlarna och gick förut genom den dörr, som ledde till det iure af värdshuset.

Då nu ingenting mer rörde sig i rummet, kröp d'Helmont helt sakta fram ur sin gömma och närmade sig åter till förhänget.

Mercurius satt, synbarligen i djupa tankar, nedsjunken i en länstol. Då öppnades, midt emot portiären, en annan dörr och Catharina framträdde till den funderande, som vid hennes åsyn antog en munter min och öfverhopade den sköna qvinnan med ömma smekningar. — Men hon ryckte sig hastigt ur hans armar och sade långsamt och sakta, i det hon pekade åt dörren:

— Var på din vakt... de förråda dig.

— Catharina!... betänk hvad du säger — svarade han straffande. — Hvarpå grundar du denna förskräckliga anklagelse?

— Jag säger dig, att den är sann. Vet du hvarför Alda och Diana med så mycken aktning behandlas af dina bröder?

— Nej — svarade Mercurius med dyster min. — Jag vet det icke och det har mer än en gång oroat mig; ty vår gamle fars fantastiska idéer skulle de väl föga bry sig om. Men vet du orsaken, Catharina.

— Ja, och på samma gång fick jag kännedom om det skändliga förraderi, till hvars offer du är utsedd. Du, Mercurius, har aldrig sträfvat efter grefvetiteln, och hela scenen i dag morse hade blott ett ändamål — det, att försäkra grefve de Bernacs samhällsställning mot er båda. Nu är en annan lysande komedi i verket, deruti du skall bli den bedragne. — Hör mig, Mercurius, jag vet allt; jag har lyssnat mig till deras hemlighet.

Renaud skall, under namn af grefve de Bernac, på ett pompöst sätt befria prefektens dotter och återgifva henne åt sin far. Diana har redan länge varit förlofvad med honom; en förbindelse mellan honom och henne är bestämdt afgjord. Renaud har deremot helt andra planer: han älskar Alda, men ännu mer älskar han makt och rikedom. Genom de uppenbarelser, som din fars vetenskap har aftvingat den unga flickan, vet han, att d'Helmont i Holland har nedgrävt en skatt af tio millioner livres. Att åtkomma den är Renauds afsigt och Alda i hans händer blir medlet till att få den skatten ur d'Helmonts i Renauds ego. Humberts andel blir således Diana, förbindelsen med hennes far, samt grefve Bernacs titel och förmögenhet. Renaud tar Alda, tillika med den holländska skatten. Men på dig har ingen tänkt, i fråga om delningen.

Omöjligt! — ropade Mercurius, vidt uppspringande. — Död och djefvul! — de ha uppgjort räkningen mig förutan!... Jag skall visa dem, hvad det förraderi skall inbringa dem.

— Det skall inbringa kapten La Chenayes död, genom bödelshand, min vän. Du skall, på samma dag som de göra sin lycka, spela hans roll, men — märk väl — ända till slutet.

— Det är omöjligt, Catharina; du bedrar dig.

— Fordrar du kanhända ett bevis? — Kom in i mitt rum. Chamäleon är der. Han lyssnade tillika med mig, då dina bröder uppgjorde planen.

Dunkelglödande af vrede hade Mercurius fattat hennes hand och ville springa bort men, hon höll honom kvar.

— Vill du ha ett hastigt, ett säkert medel att få hämnas? — frågade hon.

Han jakade stum, af vrede icke mäktig att frambringa ett ord.

— Du vet, att mästare Eudes har svurit att döda Alda och Diana, i samma ögonblick som han tror sig hafva fått öfvertygelse om, att hans söner fallit i striden i dag. Humbert ämnar sig således till honom redan i natt. Han får icke komma dit. Er far måste tro er alla tre vara förlovrade och således mörda de båda fångarna, samt tillika med dem både Renauds och Humberts stolta förhoppningar.

Mercurius blickade stelt i Catharinas ögon: hon uthärdade det, utan att blinka.

— Jag måste tala med Chamäleon och det genast! — ropade han. — Och om du har talat sanning så...

Han rusade ut genom samma dörr, der den unga qvinnan nyss hade inträdt.

Catharinas anletsdrag antogo härvid ett förfärande uttryck.

— Ha, Mercurius!... du älskar mig icke längre!... — ropade hon. — Du älskar Diana och tänkte röfva henne ifrån dina bröder, fly bort med henne och för dig ensam vinna grefve de Bernacs makt, anseende och rikedom. Men, jag är starkare än du. Veta skall du, hvad det betyder att bedraga Jeanne. — O, om Chamäleon talar sanning! Om det lyckas honom! Oss till-

höra då alla d'Helmonts skatter, alla d'Aumonts rikedomar, likasom allt det byte, hvilket ligger sammanhopadt i hålorna. Oss tillhöra frihet, njutning, glädje! . . . ett helt lif af lycka och sällhet!

Två minuter sednare såg d'Helmont sig åter allena och drog sig, med pannan öfverhöljd af ångestsveitt, med klappande hjerta och darrande lemmar genom den hemliga utgången tillbaka till det rum, han innehaft.

— O, min Gud! — ropade han, vridande sina händer — Alda! Diana! — Så nära är då faran deras oskyldiga hufvuden och mina hjälpare äro långt borta! Men . . . jag måste rädda dem! — Jag *måste* och jag *skall* rädda dem! — Du är ju med mig, Du, de oskyldigas beskyddare.

XXXVIII.

Etretat.

Ungefär hundra steg inåt landet från den genom sina hafsbad i den nyare tiden ryktbar vordna byn Etretat, hviken hänger lik ett svalbo vid de mäktiga klipporna utmed sjöstranden, sluttar ett slags något snedt löpande plattform nedåt oceanen och står medelst en i klippan uthuggen gångstig, liknande en spiraltrappa, i förbindelse med stora landsvägen i Fecamp, medan åt landsidan en fullkomlig brant afgrund gör det alldeles omöjligt för någon menniskofot att komma längre. Också hindrade en hel lång rad af spetsiga, till en del under vattenytan förborgade klippor hvarje försök att från sjösidan närma sig kusten på detta ställe, åtminstone för större båtar och för alla de sjöfarande, som icke hafva en noggrann känedom af stället att skydda sig med.

Under den natt, som följde på de af oss skildrade tilldragelserna i Fecamp, stod på den nämnda plattformen en man, ögonskenligen utstald såsom vaktpost, mödosamt kämpande mot stormen och ovädret och ofta nödsakad att i och för den föras våldsamhet hålla sig fast vid ett klippblock för att ej bli nedslungad i de brusande vågorna.

Spejande sökte hans öga, så ofta en blixtplystede den kolsvarta natten, att rekognosera den mångfaldigt slingrande klippstegen och hvarje gång öfvertygade han sig, under ett missnöjdt skakande på hufvudet, att denna var lika öde som förut.

Ändtligen tog hans otålighet öfverhanden. Han närmade sig till afgrundens rand, kastade sig ned på marken, kände med handen utöfver kanten af djupet, tills den nådde ett vid stenarne fästadt tåg och sänkte sig derefter med tågets tillhjälp ned i djupet med vigheten hos en person, van vid sådana farliga manövrer.

I samma ögonblick som hans fot nådde fast mark dernere, reste sig en dunkel gestalt nära honom och pipan af ett blankt skjutgevär blixtrade i mörkret, men bringades genast till ro af en lösen, som den nedkomne uttalade.

— Ja så, det är *du* — sade den posten, som förut var der nere. — Kommer kaptten nu ändtligen?

— Nej — blef svaret. — Icke heller ett spår af Chamäleon och Bernard.

— Besynnerligt! — mumlade den förre. — Vädret hindrar icke en sådan man som La Chenaye. Måne någonting har händt dem derborta? — Hvad skulle mästarn säga?

— Den är icke god att tala med. Om benknotorna i din kropp äro dig kära, så laga, att du snart kommer till honom; ty han längtar efter underrättelser om kapttenen.

Röfvaren fann rådligt att utan dröjsmål följa sin kamrats råd, ty han trängde sig, utan att yttra en stafvelse vidare, ned genom en klippspringa till en annan håla, tyld med omkring sextio beväpnade karlar, som sutto eller lägo på hoptals uppstaplade varubalar. Den anländande skred hastigt genom det af facklor sparsamt upplysta rummet, samt vidare genom en smal gång, som ledde till ännu en annan håla, hvilken tycktes tjena till arsenal och förrådskammare, och anlande slutligen genom en massiv, nu halföppen stående dörr, till tredje afdelningen af denna underjordiska grotta, hvars tillvaro på den tiden var föga bekant, samt tillgänglig endast för de invigda.

En nästan orientalsk prakt bländade här ögonen. Dyrbara tyger betäckte väggarna och en *mobilier*, hvars elegans i sin sammanstaplade ensemble häntydde på arten af det yrke, som här utöfvades, omskapade hålan till ett luxuriöst böningsrum, hvilket förmedelst dyrbara sammetsportiärer stod i förbindelse med fyra andra, lika stora rum.

Här återfinna vi de trenne laboratorierna från det genom branden förstörda Augustinerklostret och i det fjerde sidorummet skulle den plundrade och skymfade hertig de Mercoer hafva igenkännt de dyrbara möblerna från sitt förstörda praktrum.

Tre personer befunno sig uti det kostbart smyckade rummet. På en soffa och i en djup länstol hvilade, halft sofvande, Alda och fröken Diana d'Amont, medan mästern Eudes stod framför den förstnämnda och betraktade henne med forskande blickar.

Så väl Alda som hennes olyckskamrat hade under de nio månaderna af deras fångenskap blifvit alldeles förskräckligt förändrade. I deras vinnna, afmagrade anletsdrag präglade sig helt tydligt hela omfånget af deras utståndna lidande.

— Du är då ändtligen här, Äppelträd — sade gubben med dystert sammandragna ögonbryn till den inträdande röfvaren. — Är kapttenen återkommen?

— Nej — svarade Äppelträd.

— Och du har icke ens någon underrättelse om honom?

Forts.